

[Statsministeren.]

ude i Europa, der ligesom har vist dem, at Tidens Gerning laa i gode Hænder hos nyopstaaende Retninger Syd paa, Retninger, som ogsaa har faaet god konservativ Støtte til at naa saa langt frem, som de er kommet, og i den Henseende har jeg fundet en talende Illustration af den Sympati, der næres for den nye Tids Mænd, som er dukket op ude i Europa, i det konservative Hovedstadsorgan. Det har for nylig bragt en stor Omtale af den tyske Rigsdags Aabning. En trespaltet Overskrift finder man med Bogstaver paa nærmest en Tommes Højde, i hvilken det hedder:

„En raa, brutal, men vittig og slagfærdig Nazitale. Voldsomme Injurier mod

3 Ministre. Socialdemokraterne slaet ud.“

Ja, det er jo det sidste, der er Lyspunktet i den nye Tids Gerning, og Forfatterens Sympati er tydelig nok. Han skriver i sin Omtale:

„Man maa regne med denne Kraft — raa og brutal, men virkningsfuld.“

Han er helt imponeret af den raa og brutale Kraft. Det er den konservative Hovedstadspresses Opfattelse af noget af det sørgeligste, som i Øjeblikket foregaar i Europa: raa og brutal Reaktion opfatter man som Tidens Gerning. Ja, til Lykke med den Forstaaelse! Jeg tænker, at det danske Folk vil være parat, hvis Landsknægtmoralen ogsaa skal forsøges praktiseret her. Udviklingen ude i Verden er yderst beklagelig, men just saadan, som Krig og kapitalistisk Udbytning maa føre det med sig. Det vil derfor fremdeles være en Gerning at føre en Politik, der om muligt forskaaner Danmark for saadanne Lidelser, som Uroen er i Færd med at forvolde andre Landes Befolkning.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg skal tillade mig at gøre nogle Bemærkninger til en Del af de Udtalelser, der er fremsat, og jeg skal naturligvis ganske særlig holde mig til de Udtalelser, der er fremsat af Ordførerne for de forskellige Partier. Jeg maa maaske have Lov til at begynde med de Udtalelser, som er fremsat af den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard beskæftigede sig en Del med Resultatet af Regnskabsaaret 1929—30 og fremsatte den — jeg vil ikke sige i hans Mund — overraskende Udtalelse, at det gode Resultat udelukkende hvilede paa *Forgængerens* Arbejde. Jeg er aldeles ikke enig med det ærede Medlem deri. Dermed skal dog ikke være sagt, at dette gode Resultat i

fortrinlig eller særlig Grad kan tilskrives *mit* Arbejde som Finansminister. Nogen Indflydelse har jeg maaske nok haft, det skal jeg nu ikke komme ind paa her, men blot slaa fast, at det er fuldkommen fejlagtigt, naar det ærede Medlem vil tilskrive Nedsikeringen nogen særlig Forbindelse med det gode Regnskabsresultat, og det er jo det, det ærede Medlem ønsker at faa frem. Jeg har paavist med Tal, at med Hensyn til Udgifterne er der ingen Forskel paa Regnskabsaaret 1929—30 og det foregaaende Regnskabsaar, 1928—29, som er værd at nævne. Udgiftsbeløbet er praktisk talt det samme, og deri ligger jo, at Nedsikeringen ikke har haft nogen udpræget Virkning i det sidste Regnskabsaar. Forskellen paa de to Regnskabsaar ligger, hvad jeg udtrykkelig fremhævede, da jeg forelagde Regnskabet, i, at Indtægterne er steget meget stærkt, saaledes at Skatteindtægterne har været 22 Mill. Kr. større i Regnskabsaaret 1929—30 end i det foregaaende Regnskabsaar. Det er Forklaringen paa, at det ubehagelige Underskud i Aaret 1928—29 paa ca. 11 Mill. Kr. er blevet forvandlet til et Overskud paa 12 Mill. Kr. eller der omkring. Det er slet ikke, saaledes som man fra Venstrebladenes Side søgte at fremstille det — ganske vist inden Regnskabet forelaa — saadan, at Aaret 1929—30 skulde vise Nedsikeringens skønneste Blomst, vise Nedsikeringens egentlige Resultat. Kendsgerningerne viser, at der ikke er nogen som helst Begrundelse for en saadan Tankegang, og jeg maa ogsaa afvise den, naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard synes i nogen Grad at ville gaa i Brechen for den. Naturligvis gør han det ikke med den Umiddelbarhed, som man kan møde i Venstrepressen, men bruger en noget mere forsigtig Fremgangsmaade, som alligevel hviler paa nogenlunde de samme Synspunkter. Naar Nedsikeringen skal have Ansvaret for det gode Resultat, hænger det sammen med, at den er blevet saadan en Slags Fetisch for Venstre, en Afgud, som man føler Trang til at tilskrive alle gode og sunde Resultater. Det er med denne Afgud som med alle andre Afguder: de kræver deres Ofre, og de politiske Medicinmænd fra Venstre og de Konservative har jo ogsaa prædiket Nødvendigheden af at ofre til Afguden Nedsikering. Ofrene er ogsaa blevet bragt under det tidligere Styre, og naar det saa viser sig, at der sker et eller andet heldigt og godt i denne Verden, ja, saa ser man de to Partier, paa samme